ANUL VII. - No. 1
1 Noemvrie 1930.

„Hristos, Regele, Naţiunea"
„România a Românilor"

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL"
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VII. — Nr. 1

Cluj, 1 Noemvrie 1930

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Dictatura partidelor şi „Guvernul constituţional"

MEMORIUL L. A. N. C.

Inaintat M. S. Regelui la 20 Septemvrie 1930

MAJESTATE,

IN MAREA ZI ISTORICĂ DE 8 IUNIE 1930, NAŢIA ROMÂNEASCĂ INTREAGĂ A ACLAMAT INTRONAREA MAJESTĂŢII VOASTRE CA REGE AL ROMÂNIEI.

Va rămâne de-apururi în amintirea urmaşilor această zi de însufleţire obştească, şi de înălţare à naţiei, trezite la conştiinţa actului providenţial ce se săvârsea, şi în care ea şi-a pus toate speranţele ca să se mântuie de suferinţele nespuse pe cari le-a îndurat în ultimii ani.

SIRE,
O CRIZĂ GENERALĂ BÂNTUE ŢARA.

Criză precum nu s'a mai pomenit în istoria ei. Tot odată: criză agricolă, criză industrială şi comercială, criză financiară, criză morală, criză politică şi parlamentară, criză de naţionalitate.

Criza agricolă. Clasa producătoare, ţărănească, din cauza scăderei preţurilor productelor ei, cu toată munca sa trudnică, trăieşte în sărăcie şi strâmtoare, incapabilă să-şi plătească dările către Stat, jefuită zilnic de o speculă neruşinată, şi de o cămătărie neomenească.

Criza industrială şi comercială. Industria şi comerţul, aflate în cea mai mare parte în mâinile străinilor, scumpesc preţurile mărfurilor şi apasă încă şi mai mult asupra agricultorilor români, în loc să fie o uşurare pentru dânşii, vânzându-le ieftin fabricatele făcute în ţară, cum îşi vând şi producătorii agricoli, cu preţuri ieftine, productele lor.

Criza financiară. Statul, neputând să-şi acopere cheltuielile cu veniturile ordinare, a ajuns să-şi vândă bunurile, să-şi zălogească drepturile regaliene şi serviciile publice, ameninţat pururea de faliment, pe care îl întârzie apelând la împrumuturile falimentare, în condiţiuni, fireşte oneroase, dela capitalişti internaţionali.

Criza morală. Corupţia s'a încuibat în organizaţia Statului şi în organismul naţiei, ca un cancer, care îi istoveşte puterile şi o împiedică de a se regenera.

Criza politică şi parlamentară. Guvernarea de până acum e făcută pe drept răspunzătoare de toate aceste dezastre, cerându-se înlăturarea ei. Orice guvern e privit cu dispreţ. Parlamentul, apare ca o instituţie, în cazul cel mai bun inutilă, care costă prea mult. Compromiţându-se astfel regimul parlamentar, şi clasa conducătoare în principiile lor.

Criza de naţionalitate. Străinii paraziţi, de alt sânge, de altă lege, cu alte tendinţi, proprii, şi neasimilabili în principiu, întrucât religia lor le interzice anume orice asimilare, s'au stabilit în mare număr pe pământul ţării, ocupând mai cu deosebire oraşele româneşti, pe cari le-au desnaţionalizat, şi formând adevărate colonii, împotriva textului Constituţiei, care zice:

„Art. 3. Teritoriul României nu se poate coloniza

„Cu populaţiuni de gintă străină".

Această gintă străină, aşezată în prea mare număr la noi, ameninţă cultura naţiei româneşti, şi o strâmtorează în toate privinţile. Străinii aceştia nu produc nimic, dar consumă, trăind prin speculă, din aceeaş muncă, ea singură producătoare, a ţăranilor români. Grânele produse de ţărani, cari altă dată se exportau, servesc acum consumaţiei interne, a populaţiei neproducătoare străine prea numeroase. Scăderea valutei, lipsită de alimentarea aurului; împovărarea financiară a Statului, silit să contracteze împrumuturi, pentru a o menţine în mod artificial; scăderea însăşi a preţului grânelor, sunt consecinţele imediate ale acestei consumaţii parazitare, care distruge agricultura, izvorul tuturor avuţiilor.

Acestea sunt elementele cele mai principale, ale crizei generale.

Se naşte întrebarea: cui se datoreşte, în ultimă analiză această criză? Cum o putem înlătura? Cari sunt măsurile, pentru înlăturarea ei? Cine este capabil să le aplice?

SIRE,

CRIZA GENERALĂ, DE CARE SUFERE ŢARA, ESTE O CRIZĂ DE GUVERNARE.

Fericiţii întru pomenire Premergători ai Majestăţii Voastre, Regele Intemeietor al Regatului Carol I, şi Regele Intregitor al neamului, Ferdinand I, în lungile Lor glorioase Domnii: au domnit şi nu au guvernat. Faptele mari, ale Domniei lor, le-au săvârşit împreună cu naţia întreagă. Administraţia trebilor publice, de toate zilele, au lăsat-o în seama guvernării partidelor. Această guvernare Le-a fost impusă, prin întocmirea anume, şi apoi prin interpretarea vicioasă a Constituţiei.

Constituţia dela 1 Iulie 1866, copiată întocmai după Constituţia Belgiei, zice:

„Art. 33. Toate puterile Statului emană dela naţiune, care nu le

poate exercita decât numai prin delegaţiune" ....

In Belgia: acest principiu era expresia unei REALITĂŢI, a naţiei, conştientă de drepturile ei, delegând puterile Statului, emanate dela dânsa.

In România: era numai o FICŢIUNE, din cauza stării de desvoltare şi de cultură a naţiei româneşti, ca naţie agricolă împrăştiată pe câmpii, şi rămasă în urma desvoltării celorlalte popoare.

In lipsa NAŢIEI REALE, prevăzută de Constituţie ca bază necesară a ei, s'a format NAŢIA CONSTITUŢIONALĂ a politicianilor grupaţi în partide. Aceste partide au guvernat ţara fără control. Nici de jos: întrucât naţia reală, nu îl poate exercita, după starea de cultură, în care se află. Nici de sus: întrucât regele este oprit dela orice act de guvernare prin interpretarea abuzivă a Constituţiei.

Constituţia zice:

„Art. 87. Regele este inviolabil. Miniştrii lui sunt „răspunzători".

Prin acest articol, partidele au înlăturat controlul Regelui.

Constituţia zice:

„Art. 88. *REGELE NUMEŞTE ŞI REVOACĂ MINIŞTRII SĂI"*.

Prin interpretare arbitrară, şi cu nimic justificată, a acestui articol, partidele au introdus uzul, ca, în loc să numească MINIŞTRII SĂI, Regele să încredinţeze numirea miniştrilor unui şef de partid, care el îşi numeşte MINIŞTRII LUI, dintre membrii partidului său, şi după consideraţii de partid. Guvernele astfel constituite, de către şefii de partide, exercitează puterea executivă în numele Regelui.

Constituţia zice:

„Art. 92. Guvernul exercită puterea executivă în numele Regelui, în modul stabilit prin Constituţie".

„Art. 93. Miniştrii întruniţi alcătuesc Consiliul de Miniştri, care „este prezidat, cu titlul de Preşedinte al Consiliului de Miniştri, de „acela care a fost însărcinat de „Rege cu formarea guvernului".

DAR NICĂERI IN CONSTITUŢIE NU STĂ SCRIS CĂ „ACELA CARE A FOST INSĂRCINAT DE REGE, CU FORMAREA GUVERNULUI", TREBUE SĂ FIE „ŞEF DE PARTID".

Se invoacă indicaţia corpului electoral. Această indicaţie însă, este întotdeauna posterioară însărcinărei ce a dat Regele şefului de partid, ca să formeze guvernul, sau în vederea acesteia. In tot cazul: însărcinarea dată de Rege şefilor de partid, de a forma guvernul, înseamnează nu aplicarea, ci falsificarea regimului constituţional.

Căci guvernul de partid, astfel format, odată stăpân pe administraţia ţării, vine apoi şi silueşte corpul electoral, impunându-i să aleagă alţi membrii ai partidului ca „reprezentanţi ai naţiunei", formând Adunările legiuitoare, a căror misiune constituţională este: să controleze guvernul.

Aşadar: partidul guvernează, şi tot partidul se controlează pe sine.

Această falsificare, de către partide, a textului şi spiritului Constituţiei, înlătură dar şi controlul Regelui şi controlul Corpurilor legiuitoare: care este esenţial regimului parlamentar.

Din cauza aceasta, guvernând fără control şi fără răspundere, partidele s'au transformat în adevărate societăţi anonime de exploatare a Statului, în folosul partizanilor şi sub presiunea acestora. Singurul scop al partidului, este satisfacerea „intereselor de partid". Aceasta înseamnează să deţină puterea pentru foloasele ei: dela împărţirea cărora între partizani, depinde însăşi existenţa partidelor.

Dovada o avem în faptul cunoscut, că partidele cresc după venirea lor la guvern; că ele scad imediat după ce li s'a luat guvernul, şi că ele dispar, de îndată ce se pare numai, că nu mai au perspectiva, ca şefii lor să fie însărcinaţi de Rege cu formarea guvernului. Aşa dar:

Partidele sunt în funcţie de guvern, de care abuzează în mod fatal, ca singur mijloc de a-şi păstra existenţa.

Acesta este *VICIUL ORGANIC*, al partidelor noastre datorat principiului constituţional, că „toate puterile Statului emană dela naţiune", care la noi nu este decât o ficţiune.

In puterea acestei ficţiuni, partidele guvernează ţara cu puteri absolute, dictatoriale.

„DICTATURA PARTIDELOR", aceasta este adevărata denumire a regimului politic de care naţia românească a fost guvernată, dela 1866 la 1930, formând o epocă în istoria ei: EPOCA PARTIDELOR.

Dintr'o ţară bogată, cu un popor în plin avânt, muncitor şi blajin, la 1866, guvernarea partidelor a făcut o ţară săracă, zălogită străinilor, cu un popor amărît, mâncat de paraziţi, şi împins la revoltă, în 1930.

SIRE,

Opera nefastă a partidelor, o recunosc ele singure, prin glasul conducătorilor lor cei mai autorizaţi, şi cei mai cunoscători ai împrejurărilor guvernărei, la care au luat parte activă.

D-nul Mareşal Averescu, şeful cu deosebită autoritate al partidului poporului, şi care a prezidat trei guverne, ale partidului său, acuză partidele că au fost lipsite de moralitate şi de corectitudine politică faţă de Coroană şi de ţară. Faptele sunt cunoscute, şi această învinuire este valabilă pentru toate partidele. Dar iată ce spune, în deosebi despre dictatura tiranică a partidului naţional liberal, faţă de Coroană, prin organul oficial al partidului poporului „Indreptarea" (Anul XI, No. 160, de Miercuri 3 Septemvrie 1930). D-nul Mareşal Averescu zice:

„Am fost de trei ori însărcinat „să formez guvernul şi în fiecare „dată eram rugat de Suveran să „am o întrevedere şi cu şeful partidului liberal!

„Astfel stând lucrurile, se poate „susţine oare că Suveranul şi-a „exercitat prerogativa constituţională de a-şi alege în plină libertate guvernul?

„Abuzând până dincolo de orice „măsură, partidul liberal a deformat viaţa noastră constituţională, „a micşorat prestigiul Coroanei şi „s'a sustras dela orice control sau „restricţiune, exercitând una din „cele mai uricioase dictaturi, căci „era nemărturisită şi liberă de orice răspundere".

Aceste constatări, datorite marei autorităţi a Domnului Mareşal Averescu, corespund în totul cu faptele cunoscute de toţi, arătând în ce fel, cel mai bine organizat dintre partide, a falsificat regimul constituţional, în forma cea mai gravă, a compromiterei prestigiului Coroanei.

Dar acest partid a guvernat ţara, cu puteri dictatoriale absolute, timpul cel mai îndelungat dintre toate partidele.

Acestui partid, aşadar, îi revine în cea mai mare parte răspunderea rezultatelor acestei guvernări a partidelor. De aceea tocmai are o deosebită semnificaţie de a vedea ce spune în această privinţă, unul din reprezentanţii săi autorizaţi, fost de două ori subsecretar de Stat, mai întâi în guvernul I. I. C. Brătianu, şi apoi şi în guvernul Vintilă Brătianu, Dl Gh. Tătărescu. Prin organul politic chiar al partidului

național-liberal „Viitorul“, și publicând apoi constatările sale și în broșură, cu titlul „*Guvernul de Mâine*“, d-l Gh. Tătărescu mărturisește:

„Violența luptelor politice a contribuit, hotărîtor, la deschiderea crizei de azi.

„Campaniile de ură și de violențe, insultele personale și atacurile, care n'au crutat nici viața privată a oamenilor politici, luptele sălbatece din presă și pugilatele din parlament au provocat atmosfera de discredit, care apasă azi asupra partidelor politice.

„Opinia publică — massele țărănești mai cu deosebire — a rămas dureros impresionată de această revărsare de insulte, de injurii și de acuzații, care n'a crutat pe nimeni, nefăcând excepție nici măcar pentru oamenii de numele cărora se leagă întregirea neamului nostru.

„Alegerile generale care, în concepția superioară a rostului lor, trebuiesc să fie lecții colective de civizm, prilej de luminare a masselor și instrument de accentuare a solidarității naționale, n'au fost din nefericire, decât încăierări periodice, din care au ieșit biruitoare numai învrăjbirea sufletelor, ura de clasă, regionalizmul dezagregant și, deasupra tuturor, discreditarea vieții publice.

„Perioada aceasta de violențe este, în istoria noastră politică internă, și perioada, în care a scăzut și respectul masselor față de clasa conducătoare și, deci, și față de partidele politice: sălbătăciile luptelor politice au săpat, la baza lor, autoritatea și prestigiul partidelor politice.

„Aceasta a fost a doua cauză.

„Insfârșit, insuficiența personalului politic a jucat un rol precumpănitor în formarea valului de ostilitate și de aversiune împotriva partidelor politice“.

După ce constată astfel cauzele crizei generale, în care ne zbatem, reprezentantul citat al partidului național-liberal recunoaște toată gravitatea acestei crize, zicând:

„Fără a afecta un pesimizm deprimant, trebuie să recunoaștem, că trăim cel mai greu moment ce l'am avut dela războiul desrobirei.

„Criza economică și financiară tinde să se transforme într'un mare dezastru pentru întreaga țară.

„Toate clasele producătoare sunt amenințate de ruină.

„Agricultorii mari și mici sunt înfrățiți în aceeași mizerie, și pentru economia particulară recoltele bune și recolte rele sunt deopotrivă de catastrofale, astfel încât plugarii se întreabă, desnădăăduiți, dacă trebuie să mai însămânțeze ogoarele.

„Industria și comerțul tânjesc și scăderea consumației provoacă stingerea furnalelor și o reducere a întregei producții industriale. Șomajul a ajuns o boală endemică, și, dacă nu mai putem exporta totdeauna grâu, în schimb am început să exportăm lucrători.

„Flagerul cametei și o fiscalitate sălbatecă agravează dezastrul.

„Burghezia noastră rurală se proletarizează sub ochii noștri și sporește armata dezordinei. Intreaga populație a țărei trăiește din expediente și familii întregi nu mai lucrează decât pentru bancher și perceptor, formând o nouă clasă de robi în serviciul fiscului și al cametei.

„Finanțele generale se mențin în aceiași stare de decreptitudine. Ca să poată trăi, statul își înstrăinează bunurile pentru a face față cheltuielilor de întreținere. Am concesionat, ieri, chibriturile și telefoanele, vom concesiona poate, mâine, și pădurile statului și bunurile imobiliare și nimeni nu poate să prevadă unde se va opri acest acces de disperare financiară“.

Așa vorbește despre criza generală, un reprezentant autorizat al partidului național-liberal. Dar guvernarea partidelor, nu numai că a ruinat țara, după cum ele înșile o mărturisesc, ci a compromis și unitatea națională, învrăjbind pe români.

Transilvania, dăunăzi, prin acțiunea unui partid, cu caracter regional — și care tocmai de aceea era acolo partidul cel mai popular — ne amenința cu revoluția, numind cu dispreț și cu ură românii din vechiul Regat: „Regățeni“!

Bucovina, mai rezervată, nu se poate împiedeca să constate cu durere, că astăzi, în această parte de țară, — datorită guvernării partidelor — străinii paraziți sunt mai puternici și mai asupritori, pentru români de cum fuseseră altă dată sub Austriaci.

Basarabia, în stare de nemulțămire profundă, datorită aceleiași guvernări a partidelor, — a ajuns să compare administrația Statului românesc, cu administrația rusească, găsind-o pe aceasta superioară celei românești, și înstrăinându-se astfel de noi. Despre această stare de neliniște a Basarabiei, avem iarăși mărturia unui membru al partidului național-liberal, dar cu autoritate și în afară de dânsul, d-l *Ștefan Ciobanu*, cunoscutul istoric, profesor universitar și membru al Academiei Române. Iată dar în ce fel constată cu îngrijorare, această stare primejdioasă din Basarabia, prin cele scrise în vechiul organ cunoscut al acestui partid, ziarul „Mișcarea“, dela Iași (Anul XXIV, No. 195, de Sâmbătă 30 August 1930), zicând:

„Nu este o frază retorică de a afirma că provincia dintre Prut și Nistru locuită de către o populație românească vânjos încercată, este pătrunsă de o adâncă sete de dreptate socială și politică și se găsește într'o permanentă agitație. Partidele politice, care și-au desfășurat activitatea în această provincie până acum, prin demagogia lor, prin venalitatea administrației, prin metodele învechite de guvernare, au dus la zdruncinarea credinței poporului în vitalitatea regimului românesc, au dus la anarhia administrativă și la un dezastru economic mult mai pronunțat decât în restul țărei.

„Vechile partide au nesocotit cu totul interesele acestei provincii punând mai presus de toate interesele de partid“.

Această constatare a d-lui profesor Ștefan Ciobanu, pentru Basarabia, se poate generaliza:

Vechile partide au nesocotit cu totul interesele țării întregi, punând mai presus de toate interesele de partid.

Rezultatele guvernării partidelor așadar se văd, fiind mărturisite de înșiși reprezentanții lor:

Deformarea vieții constituționale. Micșorarea prestigiului Coroanei. Terorizarea Corpului electoral. Alegerile generale cauze de învrăjbire a sufletelor și de ură de clase. Discreditarea vieții publice. Scăderea respectului masselor față de clasele conducătoare. Compromiterea unității naționale, prin îndușmănirea Românilor, ducând la „Regionalism“ desagregant, cu disprețul și ura față de „Regățeni“. Iar peste tot: dezastrul crizei generale, cu toate clasele producătoare amenințate de ruină; cu agricultori mari și mici, înfrățiți în aceeaș mizerie; cu exportarea lucrătorilor în lipsa exportului grânelor; cu flagelul cametei; cu proletarizarea burgheziei rurale, cu finanțele publice în stare de desăvârșită decrepitudine, silind Statul să-și înstrăineze bunurile, ca să poată trăi.

Toate acestea sunt mărturisite de

înşişi reprezentanţii partidelor şi atribuite faptului că „au nesocotit cu totul interesele ţărei, punând mai presus de toate interesele de partid".

In contra acestei politici, a partidelor, şi a politicianismului lor, s'a rostit acum în urmă şi un Inalt reprezentant al Bisericei, cunoscut pentru alesele sale calităţi sufleteşti şi pentru activitatea sa pastorală, şi stând mai presus de partide.

P. S. S. Visarion, Episcop al Hotinului, într'un „Memoriu" înaintat însăşi Majestăţei Voastre, zice („Epoca", Marţi 9 Septemvrie 1930):

„Descriind ca un cronicar politica de azi a ţării noastre, spunem: Nici un condei, oricât de măestrit ar scrie, nu poate osândi mai deplin felul vinovat în care se desfăşoară politica actuală în structura ei şi în deosebi în acţiunile ei arbitrare de cât însăşi urmările actelor lor, care nu sunt ale adevăratei politici trebuitoare unui stat organizat.

„Desconsiderând principiile de dreptate şi de legalitate, politica zilelor noastre este teoretic antiteza concepţiei logice a conducerii de stat, iar în fapt cea mai sigură cale spre desgust, spre revolta sufletească şi spre anarhie socială....

„Privind de aproape, vreme de treizeci de ani desfăşurările politice repetate din ţara noastră, putem afirma, că nu este virus mai otrăvitor pentru viaţa noastră de obşte decât acest fel de politică...

„In scurte cuvinte, nimic nu viciază mai puternic funcţiunile instituţiilor din această ţară decât politica de azi, nesocotind tot aceea ce zideşte biserica, şcoala şi justiţia relativ la muncă, merit, dreptate şi legalitate.

„Intr'un asemenea hoas şi într'o aşa prăbuşire imorală se află şi se manifestă în România politica zilelor noastre....

„Şi Voi înşi-Vă, Sire, cea mai mare piedică în cârmuirea Voastră, prevedem, văţi găsi-o tot în armatele de mercenari ale partidelor politice, dacă ele rămân în alcătuirea de azi".

„Armatele de mercenari ale partidelor politice", ştim: au ruinat ţara, din cauza *viciului organic*, al construirei lor, datorit *ficţiunei* constituţionale, că „toate puterile emană dela naţiune", nepotrivită cu starea de cultură a naţiei româneşti.

PARTIDELE SUNT ASOCIAŢII DE INTERESE PERSONALE, ŞI NU POT EXISTA DECÂT IN CALITATEA ACEASTA.

Partidele terorizează Coroana pentru a le da guvernul: ca să existe. Partidele siluesc şi falşifică voinţa corpului electoral: ca să existe. Corup administraţia: ca să existe. Degradează instituţia parlamentară: ca să existe. Dau ţara pradă partizanilor: ca să existe.

Toate acestea sunt „metode de guvernare", şi consecinţi inerente existenţei partidelor, şi nu se pot înlătura decât odată cu dânsele ca organe de guvernare directă.

SIRE,

Pentru înlăturarea partidelor, cerută de conştiinţa unanimă, revoltată, a naţiei, şi sub presiunea ei tot mai afirmată în ultimul timp, s'au propus diferite măsuri. Ele se reduc la următoarele formule mai principale: guvern de concentrare, guvern de personalităţi, guvern corporativ, guvern de dictatură.

Guvern de concentrare. Insemnează tot guvern al partidelor, şi este chiar formula lor, de necesitate, ca să-şi poată prelungi existenţa. Un asemenea guvern, ar însemna ca sistemul de guvernare abuziv al partidelor să se aplice de miniştrii, cu partizanii partidului lor: fiecare în ministerul său. Greutatea, dacă nu chiar imposibilitatea constituirei unui asemenea guvern, s'ar datori mai întâi, atribuirei Ministerului de Interne cel mai important. Dar apoi admiţând că s'ar constitui — cu numele ce i s'a dat mai înainte să existe, de „Uniunea sacră" — durata unui asemenea guvern, este provizorie, prin definiţia sa. După un timp, foarte scurt, s'ar reveni la guvernarea de partid, căreia îi datorim toate nenorocirile noastre şi pe care, hotărît, naţia nu o mai vrea. E dar numai un cerc vicios.

Guvern de personalităţi. Nu înseamnează guvern de capacităţi, ci al „personalităţilor", aşa precum le-a creat viaţa intrigilor de club, a partidelor. Acest guvern, de şi de mai scurtă durată — pentrucă nu ar avea nici motivul „Uniunei sacre" — ar fi numai un guvern de incapacitate şi de frământări sterile tinzând, prin toate puterile sale, la restabilirea guvernărei partidelor: cari ar reveni acum cu prestigiul, că nu se poate guverna fără dânsele!

Guvern corporativ. Ar fi ca guvernarea să nu aibă la bază Parlamentul ales de „naţiune" — adică, în practică, tot de guvernele de partid, — ci să se aleagă delegaţi de către diferiţii profesionişti, agricultori, industriaşi, comercianţi, profesionişti liber, care să constitue un Parlament tehnic, cu un guvern corespunzător.

Acest sistem de guvernare, mai întâi este numai o simplă iluzie. Căci politica partidelor s'ar strămuta atunci în aceste corporaţii, cu aceleaşi rezultate, de intrigi şi de frământări, cari le-ar dezorganiza şi pe dânsele, în scurtă vreme, primejduind şi mai mult, şi definitiv interesele ţărei. Dar apoi, fiindcă astăzi profesioniştii, în unele ramuri, precum este industria şi comerţul, mai cu deosebire, datorită partidelor, sunt în cea mai mare parte jidani, elementul jidănesc, ar prepondera în constituirea acestui Parlament tehnic şi a guvernului corporativ. Caracteristic este în sfârşit, că acest sistem de guvernare, s'a aplicat în Italia, cu rezultate bune, după ce ducele Mussolini, a desfiinţat partidele. La noi, partidele rămânând, vor zădărnici orice folos al aplicării acestui sistem.

Guvern de dictatură. Aceasta ar fi cel mai rău sistem de guvernare, pentrucă ar face ca toată răspunderea guvernării să cadă în sarcina Regelui, şi pentrucă este în contrazicere cu Constituţia şi cu starea de spirit a timpului, datorită să zicem, şi progreselor lui. Regele, fie că ar guverna personal, fie că ar învesti cu depline puteri pe un dictator, ca să guverneze, în numele Său, ar fi obiectul resentimentului obştesc, în toate cazurile de nereuşită a vre unei măsuri de guvernare. „Poporul" apoi, pe care l-ar aţâţa şi l-ar conduce agitatorii, nu ar admite să se desfiinţeze „libertăţile publice". Ar interveni iarăşi: „democraţia", în luptă cu „reacţiunea", învinuită de toate relele. Iar la urmă am fi siliţi să revenim la „democraţie", poate cu compromiterea însuşi a principiului monarhic.

Toate aceste măsuri propuse pentru înlăturarea guvernării partidelor, se vede dar că sunt şi mai rele dacă se poate, decât guvernarea lor. Aceasta se datoreşte faptului, că nu s'a înţeles bine problema. Din care cauză, nu i s'a putut afla nici soluţia. Iar criza generală nu se poate remedia, câtă vreme nu are cine să o remedieze în lipsa acestei soluţii.

Căci o concluzie se impune, cu necesitate logică, în faţa ruinei obşteşti:

NU GUVERNAREA PARTIDE-

LOR, POATE SĂ INLĂTURE CRIZA GENERALĂ DATORITĂ EA INSĂŞI GUVERNĂRII LOR.

Altfel această criză, nu s'ar fi produs. Sau ar fi fost înlăturată de mult.

SIRE,

Remediul crizei generale stă numai în înlăturarea partidelor ca organe de guvernare, restabilind Constituţia.

Regele să-şi numească miniştrii săi, direct, şi nu prin şefii de partid, care falşifică voinţa naţională, şi administraţia ţării.

Prin această singură măsură, nu de călcare, ci de aplicare exactă a Constituţiei, totul reintră în ordine.

Miniştrii numiţi de Rege, guvernează cu răspundere, fiecare pentru administraţia sa, sub conducerea unui preşedinte al consiliului numit de Rege.

Corpurile legiuitoare, de data aceasta liber alese, pentrucă nimeni nu va avea putinţa şi interesul să violenteze voinţa alegătorilor, în lipsa şefilor de partid stăpâni pe guverne, şi interesaţi să-şi aleagă partizanii — vor controla efectiv şi obiectiv guvernarea miniştrilor.

Regele, rămânând inviolabil, reintră în rolul său constituţional, ca după ce a numit miniştrii săi, să vadă când se impune să-i revoace, ţinând seamă de administraţia lor, şi de indicaţiile Corpurilor legiuitoare: fără ca votul acestora să poată răsturna miniştrii numiţi de Rege.

Administraţia, va fi administraţie, demnă, cinstită şi harnică, de îndată ce va fi sustrasă înrâuririi partidelor.

Partidele, formând şcoli politice, rămân libere să-şi afirme ideile lor, ca organe de control şi de îndrumare a oricărei guvernări, fiind înlăturate numai ca organe de guvernare directă.

Căci guvernarea trebuie să se facă nu după norme şi interese de partid, şi pentru satisfacerea partizanilor, ci după norme şi interese generale, pentru satisfacerea naţiunei întregi.

Un asemenea guvern, nu ar fi un *guvern de partid:* pentrucă nici un partid nu l'ar constitui cu partizanii lui. Nu ar fi un *guvern de concentrare*, a partidelor, pentrucă partidele nu ar fi chemate să îl formeze. Nu ar fi un *guvern de personalităţi*, politice, se înţelege, tot ale partidelor, ci un guvern de capacităţi technice, de specialişti, aleşi după meritele lor dovedite în ramurile respective ale muncei. Nu ar fi un *guvern corporativ*, pentrucă Parlamentul ar rămâne ce este ca să reprezinte „naţiunea“, ca atare, nu corporaţiile, cu deosebire numai că s'ar reduce numărul deputaţilor şi senatorilor pentru motive de economie şi de utilitate parlamentară. Nu ar fi un *guvern de dictatură*, ci ar fi un guvern de înlăturare a dictaturii partidelor.

Nu ar fi, aşadar, un *guvern neconstituţional*, ci singurul cu adevărat *GUVERN CONSTITUŢIONAL:* înlăturând călcarea Constituţiei de până acum.

Căci Regele, în conformitate cu textul precis al Constituţiei, ţinând seamă de indicaţiile Corpului electoral eliberat de tirania guvernelor de partid, şi apreciind necesităţile superioare ale guvernărei: şi-ar numi *miniştrii săi* în loc ca şefii de partid, cum este acum, pentru a satisface interesele partizanilor, să-şi numească *miniştrii lor*.

Iar *partidele* ele însile, nu ar mai fi societăţi anonime de exploatare a naţiei prin Stat, în folosul lor, ci ar fi *asociaţii de idei*, necesare îndrumării obşteşti.

PROBLEMA CONSTITUŢIONALĂ, fiind astfel pe deplin rezolvită, ar face ca prin silinţele tuturor să se rezolve în scurtă vreme şi *PROBLEMA NAŢIONALĂ, A CRIZEI GENERALE*, datorită guvernării partidelor.

SIRE,

Impotriva evidenţei faptelor şi a judecăţii sănătoase, cari cer imperios înlăturarea imediată a partidelor, ca organe de guvernare directă, pentru a salva ţara, ruinată de dânsele, reprezentanţii lor caută încă să le păstreze, în rolul acesta, invocând argumente, cari par a porni din adânca lor îngrijorare patriotică, pentru binele public.

S'a zis:

Lumea greşeşte când condamnă existenţa partidului, din cauza mentalităţii şi metodelor sale.

„Pornirea împotriva partidelor politice este o manifestaţie morbidă în viaţa noastră publică, lipsită de maturitate.

„Se pot face diferite combinaţiuni trecătoare; dar o guvernare cu activitate complectă şi durabilă nu poate fi aşteptată decât dela guverne de partid.

„Că partidele au păcătuit, nimeni nu poate contesta. Dar au păcătuit, nu prin însăşi existenţa lor, ci prin metodele lor de a-şi desfăşura activitatea, fie la guvern, fie în opoziţie“.

Acest argument cu „metodele“, se risipeşte în faţa simplei întrebări: cum pot fi metodele de vină, şi partidele nu? Adică metodele să mişcă de sine, fără partidele care le aplică? Şi dece partidele nu şi-au schimbat metodele lor? Pentrucă aplicarea acestor metode detestabile, noi am dovedit că este rezultatul fatal a constituţiei lor, şi nu vor dispărea decât odată cu dânsele ca organe de guvernare directă.

S'a zis:

„Când se vorbeşte de desfiinţarea partidelor politice — se uită că nu se pot desfiinţa organele care îndeplinesc funcţiuni determinate de condiţiunile de viaţă ale societăţilor“.

Dar ce „organe“ sunt acelea — partidele — cari distrug organismul, căruia pretind că servesc?

S'a zis:

„Criza partidelor este criza sufragiului universal şi criza sufragiului universal este criza democraţiei româneşti, întemeiată prin însuşi actul unirei. Dar cine se gândeşte să renunţe la ceeace a împlinit destinul şi cine se încumete să ia iniţiativa suprimărei sufragiului universal“?

Adevărul este tocmai contrarul acestui argument, şi îl găsim de îndată ce răsturnăm propoziţia:

Criza democraţiei româneşti, este criza partidelor, cari prin guvernele lor falşifică sufragiul universal. Nimeni dar nu se gândeşte să suprime sufragiul universal, ci din contra să-l întemeieze, apărându-l de tirania guvernelor de partid. Şi mai puţin încă, înlăturarea partidelor ca organe de guvernare directă, ar însemna „să se renunţe la ceeace a împlinit destinul“. Ci tocmai din contra, să se păstreze ceeace a împlinit destinul şi e compromis de partide.

S'a zis:

„Un guvern format din persoane cari n'au sprijinul partidelor politice, nu va putea triumfa în alegerile generale decât invocând autoritatea Regelui“.

Dar tocmai în această constă superioritatea formulei noastre, cu înlăturarea partidelor, ca organe de guvernare directă: că guvernele nu vor face alegerile. Alegerile le vor face partidele. Corpul electoral va fi liber de orice presiune din partea guvernului, a cărui existenţă, nereprezentând un partid, faţă de celelalte nu depinde de „triumful în alegeri“.

Adunările legiuitoare formate astfel, cu reprezentanţii partidelor

libor aleşi, vor fi expresia adevărată a naţiunei, arătând tendinţele ei. Nimeni dar, nu va putea invoca în alegeri „autoritatea Regelui", care nu poate fi servit decât tocmai prin libertatea electorală cea mai desăvârşită a tuturor, ca Regele să poată cunoaşte voinţa naţiunii, necesară unei adevărate guvernări democratice. Astfel: Regele va fi Rege, nu instrument în mâna partidelor. Parlamentul, va fi Parlament, nu parodie. Partidele, vor fi partide, nu bande.

S'a zis:

„Parlamentele astfel formate, în afară de guvernele de partid, ar organiza „obstrucţia", şi ar face orice guvernare imposibilă".

Dar „obstrucţia" pe ce? Cu cine? O asemenea „obstrucţie", nu ar fi organizată în cazul cel mai rău, decât de „actualele partide, înlăturate dela guvern. Ele vor întâmpina în adunări rezistenţa celarlalte organizaţii politice. Cum ar putea fi, de pildă şi „Liga Apărării Naţionale Creştine".

Iar adunările „obstrucţioniste", vor avea corectivul în disolvarea ce li se poate aplica oricând, trimiţând pe „obstrucţionişti", în faţa corpului electoral: dela care nu se ştie cum ar ieşi faţă, de resentimentul adânc al opiniei publice, împotriva partidelor.

S'a zis:

„Unui asemenea guvern de persoane, şi nu de partid i-ar lipsi tehnica guvernării, şi unitatea necesară pentru a guverna".

Dar „tehnica guvernării", desigur că nu poate fi invocată de partide, faţă de rezultatele pe care le-au dat. Ea în tot cazul nu este un apanagiu al guvernelor de partid. Cât pentru unitatea guvernării — care astăzi este *unitatea personală*, a partizanilor interesaţi, ameninţată pururea să se desfacă deîndată ce nu li se satisfac interesele — ea va fi *unitate reală*, obiectivă, determinată de necesităţile obşteşti cărora *guvernul constituţional* va fi chemat să le dea satisfacţie: pe răspunderea sa efectivă, faţă de Rege, faţă de controlul adunărilor legiuitoare, şi faţă de opinia publică. Garanţii efetive cari astăzi lipsesc.

S'a zis:

„Valul de ostilitate, care se va forma împotriva „guvernului Regelui", va fi alimentat apoi şi de acţiunea tuturor partidelor coalizate. Cel dintâi efect, cu caracter politic al inaugurării guvernului personal, va fi încetarea luptelor fratricide dintre partidele politice, încheierea unei păci sau cel puţin, a unui armistiţiu politic. Se vor uita vrăjmăşiile şi conflictele şi violenţele de ieri — istoria noastră politică e plină de asemenea ciudate, dar, se vede, fatale evoluţii — şi se va închega un front comun. Frontul acesta va fi, cu timpul, întărit prin raliarea tuturor nemulţumiţilor regimului, zi cu zi în parlament, în presă, în întruniri, va putea sub presiunea patimilor, să ia proporţia unei adevărate coaliţii îndreptate împotriva „guvernului personal al Regelui" şi o criză nouă, mai gravă decât toate cele pe care le-am înregistrat până azi ar ameninţa liniştea internă a statului nostru încă neconsolidat şi încă ameninţat de vrăjmaşii dinăuntru şi din afară. Iată rezultatul final".

Dar „guvernul Regelui" — guvern de persoane, şi nu de partid — nu este „guvern personal". Căci tot aşa ar fi atunci şi guvernele de partid, ba încă şi mai mult, fiind alese de Rege, cu nesocotirea Art. 88 din Constituţie. Doar nu odată s'a adus Regelui această acuzare, în deosebi faţă de partidul liberal. De data aceasta, acuzarea, este anticipată: Se vorbeşte chiar de „frontul comun", al tuturor partidelor înlăturate şi formând împreună, cu toţi nemulţumiţii o *adevărată „coaliţie", împotriva „guvernului personal al Regelui", se înţelege împotriva Regelui însuşi, şi a monarhiei,* întrucât se vorbeşte de „o criză nouă, mai gravă"!

Acest ultim argument, este O AMENINŢARE LA ADRESA COROANEI, fiind cu atât mai caracteristică cu cât este produsă de un membru al aceluiaş partid naţional-liberal, d-l Gh. Tătărescu, fost în două rânduri sub-secretar de Stat la Interne. Ameninţare, întru totul semnificativă, dar ameninţare ridiculă: venind din partea unor partide falite, desăvârşit compromise, şi căzute sub oprobiul public.

Toate argumentele dar, împotriva înlăturărei partidelor, nu rezistă celei mai elementare critici.

Concluzia noastră rămâne nestrămutată:

CRIZA GENERALĂ, NAŢIONALĂ, NU SE POATE ÎNLĂTURA DECÂT ODATĂ CU CRIZA CONSTITUŢIONALĂ, PRIN ÎNLĂTURAREA PARTIDELOR CA ORGANE DE GUVERNARE DIRECTĂ, APLICÂND EXACT DISPOZIŢIILE ART. 88 AL CONSTITUŢIEI.

Argumente, contra faptelor nu sunt.

Faptele arată că guvernarea partidelor a ruinat ţara.

Revolta obştească a naţiei întregi se opune acum hotărît continuării acestei guvernări dezastroase.

RAŢIUNEA DE STAT, impune să se ţină seamă de această mişcare naţională, adâncă şi generală şi să i se dea satisfacţie imediat: pentru a preveni izbucnirea ei violentă.

SIRE,

Rog pe Majestatea Voastră respectuos să-mi dea voe ca să constat, că aceste rezultate nenorocite, datorite partidelor ca organe de guvernare directă, fără control, din cauza Constituţiei, nepotrivite cu starea socială a naţiei româneşti, au fost prevăzute de mine, cu mulţi ani în urmă, luptând constant ca să le previn.

La 1889, am arătat erorile de guvernare a partidelor, căutând să rectific direcţia partidului „junimist", de sub conducerea regretaţilor bărbaţi politici P. P. Carp şi Titu Maiorescu, din care făceam parte şi eu. (Generaţia dela 48 şi Eră nouă, Iaşi, 1889).

La 1892—1895, ca reprezentant al Iaşului, în Adunarea deputaţilor, am stăruit în „noua direcţie" arătată, apărând interesele meseriaşilor şi ale ţăranilor români, victime ale guvernării partidelor, combătute de mine constant şi după aceea. (Ţăranii şi clasele dirigente. Bucureşti, 1895).

La 1907, am scris un studiu special asupra partidelor, sub titlul „Ai noştri", publicat în „Neamul Românesc" (Anul I. No. 72, 74, 76, 78, 80, 82, 84, Ianuar şi Februar 1907), în care determinând cu precizie cauza constituţională a tuturor relelor de cari suferea ţara, ziceam (loc. cit., pag. 20):

„*In teorie:* guvernele sunt ex-
„presiunea majorităţilor reprezen-
„taţiunii naţionale.

„*In realitate:* majorităţile repre-
„zentaţiunii naţionale sunt expre-
„sia guvernelor.

„Dar, dacă guvernele noastre nu
„sunt expresia majorităţilor na-
„ţiunii, şi nu reprezintă ţara, pe
„cine reprezintă?

„Aici intervine fondul specific
„românesc, care vine să umple
„forma constituţională belgiană,
„care de altfel ar rămânea golită
„de conţinut:

„Guvernele, în România, repre-
„zintă pe *„Ai noştri“*.

„Ţara, e imensa majoritate a na-
„ţiunii reale, lumea întreagă care „osteneşte, care agoniseşte, care e-„conomiseşte, care plăteşte biruri: „agricultorii cei vrednici, indus-„triaşii şi comercianţii cei harnici, „reprezentanţii profesiunilor libe-„rale, funcţionarii de toate grade-„le, cari îngrijesc de interesele ob-„şteşti.

„Ai noştri“, sunt infima minori-„tate a naţiunii constituţionale, „formată în cea mai mare parte, din „declasaţii tuturor profesiunilor, „cari nu fac nici o muncă pozitivă, „şi totuşi alcătuesc o categorie im-„portantă de *profesionişti ai poli-„ticei*, trăind din specularea inte-raţiunii lor de a fi.

„Toţi aceştia sunt organizaţi în „bresle, în tovărăşii de interese „personale, pe care le numesc „par-„tide“, şi a căror ţintă nu e alta „decât dobândirea şi păstrarea pu-„terii“, ca mijloc de satisfacere a „raţiunii lor de a fi.

„Aceste pretinse „partide“, se în-„făţişează ca adevărate *societăţi „anonime de exploatare, fără ră-„spundere a foloaselor puterii;* în „cari asociaţii aduc un capital de „palavre, de trucuri electorale, de „pretinse simpatii printre alegă-„tori, şi realizează foloase însem-„nate în paguba ţării“.

Arătând astfel cauza răului, în organizaţia însăşi a partidelor, am refuzat constant să mă amestec cu dânsele, şi am căutat să le opun, ca singur remediu posibil, *trezirea conştiinţei naţionale, ca putere activă de guvernare* a naţiei apărându-şi ea singură interesele ei, împotriva acestor partide parazitare, unite acum tot mai mult cu paraziţii jidani.

La 1923, în momentul chiar al desbaterii *Constituţiei Noui*, impuseRomâniei de tratatele internaţionale, cu darea de drepturi tuturor străinilor, fără deosebire, prin desfiinţarea art. 7, ocrotitor, din vechea Constituţie dela 1879: am înfiinţat *„Liga Apărării Naţionale Creştine“*, declarând dela început, că *„Liga nu este partid, nu voeşte să fie partid, nu va fi niciodată partid“*, şi apelând astfel iarăşi de-a dreptul la conştiinţa naţiei româneşti, pe baza unei doctrine ştiinţifice, lămurite, şi a unui program amănunţit, rezumat în cuvintele: *Hristos, Regele, Naţiunea*, (Călăuza bunilor Români, Iaşi, 1923).

In mare număr. Românii au răspuns în toată Ţara la apelul „Ligii Apărării Naţionale Creştine“, făcând să intre zece reprezentanţi ai ei, chiar la prima alegere generală, în adunarea deputaţilor dela 1926.

Luptând fără mijloace materiale, ca ale partidelor, fără clientela lor de partid, fără agenţi plătiţi şi fără promisiuni demagogice, ci numai cu propaganda ideală a doctrinei şi programului său: această izbândă a L. A. N. C. făcea dovada că ea dăduse satisfacţie cel puţin teoretică, nevoilor reale ale marei mulţimi româneşti, şi era o indicaţie vrednică de luat aminte, pentru orice guvernare prevăzătoare, în care direcţie i se impunea să îşi îndrepte silinţile.

Iar în momentul acesta, după trecerea valului de popularitate a partidului naţional-ţărănesc, care a înşelat toate aşteptările, marea mulţime, revine iarăşi, şi mai hotărît, către L. A. N. C., cum au dovedit alegerile parţiale dela 4 Mai 1930.

Această mişcare naţională, reală, trebuie salutată cu bucurie şi lăsată să se desvolte, după puterile ei fiind cea mai sigură chezăşie a ordinei. Pentru că L. A. N. C. îndreaptă nemulţămirile mulţimei românilor obijduiţi, către soluţia lor pe cale legală, pe baza unei doctrine, şi a unui program.

Dar ce fac partidele?

In loc să dea satisfacţie intereselor primejduite, în deosebi de străinii, paraziţi ai naţiei româneşti: partidele, incapabile să rezolve problema naţională românească din cauza asociaţiei lor cu jidanii, prigonesc mişcarea naţională, legală a L. A. N. C., care luptă pentru „Hristos, Regele, Naţiunea“, considerând-o ca „mişcare subversivă“, şi punând-o pe aceeaş linie, cu anarhia comunistă, străină, care luptă vădit, contra lui Hristos, contra Regelui, contra Naţiunei!

Această „politică“ a partidelor, este încă o dovadă a neprevederei şi incapacităţii lor de guvernare: împingând mulţimea la revoltă, prin distrugerea speranţelor ei, şi încrederei sale în legalitate.

ULTIMUL COROLAR AL ACŢIUNII PARTIDELOR, CA ORGANE DE GUVERNARE DIRECTĂ, ESTE ANARHIA.

SIRE,

NU SE POATE GUVERNA DECÂT PRIN ADEVĂR.

Partidele, cari au la bază minciuna constituţională, şi cari, prin însăşi organizaţia lor, nesocotesc adevărul, în orice moment: nu pot fi organe de guvernare directă, utilă.

Nesocotirea acestui adevăr constituţional elementar, este marea cauză a tuturor suferinţelor noastre, şi care ne va duce la peire, dacă nu e înlăturată fără zăbavă, şi fără cruţare, cu toată hotărîrea, pe care o cere o aşa de mare primejdie.

Intrebarea se pune astăzi:

Oare naţia românească nedreptăţită, să-şi facă dreptate ea singură?

Dumnezeu să Vă ajute, Sire, ca istoria să poată săpa pe tablele ei de granit, această însemnare fericită:

ODATĂ CU DOMNIA GLORIOASĂ, A REGELUI CAROL AL II-LEA, A INCETAT EPOCA SILNICĂ A DICTATURII PARTIDELOR, ŞI A INCEPUT O EPOCĂ NOUĂ, DE GUVERNARE LIBERĂ A NAŢIEI ROMÂNEŞTI, PRIN APLICAREA CONSTITUŢIEI.

Supunând Inaltei Hotărîri a Majestăţii Voastre, aceste consideraţii cu privire la criza generală, şi la mijlocul de a o înlătura,

Rămân cu profund respect

SIRE,

al Majestăţii Voastre prea plecat şi supus servitor

A. C. CUZA

Preşedintele Suprem al „Ligii „Apărării Naţionale Creştine“ — Deputat de Roman.

Iaşi, 20 Septemvrie 1930.

Cifre îngrijorătoare

„După o socoteală mai nouă, oraşul *Cernăuţi* numără 91. 767 locuitori, dintre cari 43.555 Evrei, 12.639 Români şi 35.573 alte naţii. Orașul *Vijniţa* numără *19 Români*, 3.173 Evrei şi 577 alte neamuri. Oraşul *Suceava* numără 4.909 Evrei, 1.988 Români şi 3.287 alte neamuri. Oraşul *Coţmani* numără *19 Români*, 663 Evrei şi 5.239 alte neamuri.

Şi aceasta e starea tuturor oraşelor, târguşoarelor şi satelor din înstrăinata Bucovină“.

(Din „Neamul Românesc pentru Popor“, de sub conducerea d-lui N. Iorga.)

In al şaptelea an

De 6 ani împliniţi această revistă, stă în slujba intereselor curat româneşti, neglijate, nesocotite şi deseori vătămate de politiciani. In lupta ce ducem dela 1 Noemvrie 1924, ne-au trecut pe dinainte figuri simandicoase de primi miniştri, cari au făgăduit mult şi au realizat prea puţin, pentru binele obştesc.

Am început activitatea sub guvernul Ion I. C. Brătianu, *urmat în Aprilie 1926 de guvernul* Averescu, *înlocuit în Iunie 1927 de guvernul* Ştirbei, *schimbat în Iulie 1927 de guvernul* Ion I. C. Brătianu, *prelungit în Noemvrie 1927 prin guvernul* Vintilă Brătianu, *înlocuit în Noemvrie 1928 prin guvernul* Iuliu Maniu, *prelungit în Octomvrie 1930 prin guvernul* Mironescu.

Aşa dar, de când am apărut până azi, în interval de 6 ani împliniţi, am numărat pe arena vieţii publice româneşti 7 prim miniştri, funcţionând în trei regimuri diferite, liberal, averescan, naţional-ţărănist şi un guvern de concentrare.

Ţara i-a suportat pe toţi, nădăjduind îndreptare şi consolidarea statului întregit.

I-a văzut la lucru: pe unii mai mult, pe alţii mai puţin, dar pe toţi i-a prins în acţiunea vinovată a politicii de partid, care înseamnă neglijarea, nesocotirea şi vătămarea intereselor permanente ale naţiei pentru întărirea partidului prin căpătuirea partizanilor, din bogăţii, ce ar fi trebuit să rămână în patrimoniul public.

Aliaţi în această întreprindere de grăbită secătuire sistematică a bunurilor obşteşti au avut şi au potiticianii o breslă de antreprenori ai condeiului, cari consideră scrisul ca o marfă de vânzare. Il oferă cui dă mai mult: şi astfel ţara a putut să vadă nu numai presa jidovească din Sărindar precupeţindu-şi proza, rând pe rând, fiecăruia din puternicii zilei, dar şi gazetele cu pretenţii de independenţă, schimbându-şi convingerile ptr. grase beneficii guvernamentale.

Ţara a putut să vadă furtul terenurilor sale petrolifere, fără sancţiuni, *export de ţărani români şi import de Jidani, otrăvirea fiilor ei de baştină prin alcool metilic şi despoierea lor prin cea mai revoltătoare camătă* fără a se pune nici o stavilă.

Ţara a suferit şi suferă deprecierea de batjocură a muncii braţelor ţărăneşti, alături de scumpătatea nejustificată a produselor industriale, deci un trai zilnic imposibil de suportat pentru agricultură, care este şi va rămâne principalul isvor de bogăţie.

Ţara în mizerie, stă cu privirea aiurită la risipa banului public, aruncat pentru căpătuirea politicianilor, pe când fiilor ei, care asudă la brazdă, la păduri ori în mine, li se vinde şi cenuşa din vatră spre a plăti impozite mereu sporite.

Sub povara suferinţelor generale, pe cari numai politicianii, de curând îmbogăţiţi, nu le simt, prinde tot mai întins neîncrederea, desnădejdea şi revolta sufletească.

In această atmosferă încărcată, până la saturaţie, prin neprevedere, abuzuri şi risipă în ultimii 6 ani, revista noastră şi-a făcut datoria, stând de veghe, denunţând vinovaţii: pe Jidani şi politicianii jidoviţi, şi chemând opinia publică la simţul reacţiunii mântuitoare.

Cu aceeaş stăruinţă neclintită vom merge către ţintă, în slujba intereselor curat româneşti, aşa cum numai L. A. N. C. înţelege să le apere în programul ei limpede, curajos şi absolut necesar.

De înfăptuirea lui, nu de perindarea la guvern a altor figuri simandicoase, înnămolite în politica strâmtă şi hrăpăreaţă de partid, depinde îndrumarea ţării pe calea de sănătoasă propăşire, dela care partidele politice, în mod vinovat au abătut-o.

Cu această credinţă păşeşte la luptă, în al şaptelea an de existenţă, Infrăţirea Românească.

I. C. Cătuneanu

Voci dela „Cultul Patriei“ şi „Soc. de cultură Macedo-Română“

In urma Marei Adunări Naţionale, din Bucureşti, a Soc. „*Cultul Patriei*“ şi a „*Soc. de cultură Macedo-Română*“, din ziua de 21 Septemvrie, oprită de guvern,

dl *MARIN ŞTEFĂNESCU* preşedintele Soc. „Cultul Patriei“ a publicat următorul articol:

„Ţara mea tu plângi...“

Streinii şi înstreinaţii s'au năpustit asupra ta, ca păsările de pradă. Ţi-au furat avutul. Ţi-au pângărit demnitatea naţională. Ţi-au asasinat copiii. Iar tu care ai fost atâta de bogată, şi demnă, şi vitează, acum pari atâta de săracă, şi de umilită, şi fricoasă.

Iată unul din amarnicile fapte ce trăim. In Dobrogea, coloniştii macedoneni, — această minunată podoabă a energiei româneşti, — sunt părăsiţi, de-ai noştri, în mâinile duşmanilor. Asociaţia „Cultul Patriei“, fără preocupare de partid politic, îmbreţişând sfânta cauză a Societăţii de cultură Macedo-Română, a chemat conştiinţa românească să se afirme printr'o mare adunare naţională, Duminică 21 Septemvrie ora 4 d. a., la Ateneul Român din Bucureşti. Adunarea ne-a fost încuviinţată la timp de prefectura poliţiei. Insă tocmai în ajun, guvernul ne opreşte întrunirea, sub forma de a căuta altă sală. Iar când cetăţenii, cari cunoşteau numai prima hotărîre, au venit să afirme conştiinţa românească, atunci mândrul steag al fraţilor macedoneni a fost rupt, sfâşiat, întinat, şi purtătorii lui loviţi, spre bucuria duşmanilor României. Şi aceşti duşmani acum, nu numai că ne urăsc, dar ne şi dispreţuesc!

Insă ce cuvinte ar putea să descrie această cumplită fără de lege?

Ţara mea, tu plângi... Din ochii tăi duioşi, plini de atâta vrajă, frumoşi ca o minune, curg amare lacrămi. Tu plângi, iar jefuitorii tăi petrec şi râd, în risipă trăind, şi în desfrâu bencheţuind, pe ruina ta.

Dar nu mai plânge, ţara mea. Ci fie-ţi sprinten gândul. Sus fruntea, Românie! Noi n'avem ţară de vândut. Şi umilinţa ta n'o îndurăm. Şi pieirea ta n'o îngăduim. Noi nu vrem asuprirea altor neamuri, dar nici pe noi robi la alte neamuri nu ne vrem. Vom face o nouă Adunare Naţională, dela care nimic nu ne va opri. Vom lupta, cu orice jertfă, pentru tine, ţară scumpă, ţară dulce, tu vis al visurilor noastre. Iţi vom reda avutul tău, şi vechia ta mândrie. Te vom înălţa iarăşi pe calea măririi tale. Ni se spune că ni s'a pus ţara la mezat pentru că suntem săraci. O, dar nu este adevărat. Noi nu suntem săraci, ci sărăciţi.

Şi sună ceasul mântuirii. Incepe să se audă glasul Domnului, grăind eternul adevăr. Vine vocea Providenţei, vine de departe, de departe de tot, dar se aude aproape, aproape de tot. Şi ne adresăm Regelui nostru.

Majestate! Ascultă glasul Providenţei. Suntem garda Majestăţii Voastre, gata la orice jertfă, pentru Patrie. Decât să trăim în ruşine şi ocară, mai bine să murim cu glorie pe baricada demnităţii naţionale!

Iar în ziua de 21 Septemvrie, după oprirea Marei Adunări, dl *IULIU VALAORI*, preşedintele „Soc. de Cultură Macedo-Română“, a rostit următoarea cuvântare, din balconul sediului Societăţii:

„Sunt datorii sfinte, pe care ori ce guvern trebue să le înţeleagă, datorii pe care le au bunii români faţă de fraţii lor în primejdie.

Ei bine, noi am fost împiedecaţi de a ne manifesta sentimentele de solidaritate cu ei. Am fost împiedecaţi de a striga ţării că o pândesc mari primejdii.

Avem exemple la înaintaşii noştri, cari s'au jertfit pentru cauzele mari ale neamului: numele lor sunt trâmbiţe care ne ţin de strajă la datorie.

In aceste clipe hotărîtoare, puţini au rămas devotaţi ideii naţionale. Să-i adunăm în jurul aceluiaş steag, cu căldura aceluiaş ideal de unire şi progres. Nimeni nu ne va opri din drum; vom trece peste toate greutăţile şi ne vom face datoria întreagă.

Nu înţelegem pentruce sunt trataţi macedonenii astfel: ei constitue elementul de ordine şi au adus mari servicii ţării, dar sunt urgisiţi, năpăstuiţi. Nu înţelegem pentru ce România n'a putut să colonizeze decât 3500 de macedoneni, în timp ce Grecia săracă a primit sute de mii de refugiaţi din Asia mică, în timp ce Bulgaria face sacrificii mari pentru întărirea frontierelor ei numai cu colonişti.

Dacă ne vom interesa de soarta macedonenilor, vom face din ei paznici neînvinşi ai hotarelor şi ai ordinei.

Noi vom lupta să trezim în naţiunea întreagă acest spirit de înţelegere şi interesul de care sunt lipsiţi.

„Cultul Patriei“ şi „Soc. de cultură Macedo-Română“ vor trece toate piedicele, vor înfrânge toate împotrivirile conducătorilor şi vor isbuti să desăvârşească drumul spre supremul ideal: „ROMÂNIA A ROMÂNILOR“.

Atenţiune!

Călăuza Studentului român la Cluj.

Din iniţiativa Centrului Studenţesc Petru Maior s'a editat spre a se distribui gratuit publicului clujean broşura intitulată *Călăuza Studentului Român la Cluj,* în care se găsesc inscrişi toţi industriaşii, negustorii şi meseriaşii români din Cluj, cu adresele şi numele lor.

Bunii români care au o licărire de sentiment naţional şi dorinţă de a încuraja industria, comerţul şi pe meseriaşul român, să se adreseze la Centrul Studenţesc Petru Maior, să ceară broşura în care sunt înscrise firmele româneşti şi ori de câte ori au lipsă de vre-un articol de hrană ori de îmbrăcăminte etc. să-şi lege de suflet ca mai întâi să cerce firmele româneşti. Căci numai prin acest mijloc vom putea înfiripa pătura mijlocie, care ne lipseşte şi din această cauză avem năvala aceasta mare de streini care ne speculează făcând pe intermediatorul între producătorul şi consumatorul român.

Români! Observaţi că toţi implicaţii în Marele Spionaj Sovietic sunt străini şi în special Jidani?

Şi tot nu vă convingeţi de dreptatea L. A. N. C.

Mijloace petru înbunătăţirea stării noastre financiare şi economice

Factorii principali pentru îmbunătăţirea stărei noastre sunt: banii, munca cu pricepere şi economia.

Bani nu avem suficienţi în circulaţie, căci emisiunea de 21 miliarde Lei, echivalează numai cu suma ce aveam înainte de răsboiu, când ţara era de 2¹/₄ mai mică decât azi. Astăzi ţara fiind de 2¹/₄ ori mai mare, ar trebui să avem proporţional cam 43 miliarde Lei, în circulaţie. Aşa dar avem o lipsă cam de 22 miliarde Lei în circulaţie. Implinirea acestei sume s'ar putea face prin: tot poporul să depunem cu împrumut pe 7 ani la Banca Naţională obiectele şi monetele de aur şi bijuteriile până la valoare de cca 9 miliarde Lei (valoarea acestor obiecte de preţ, afară de inelele de cununie se poate aprecia la peste 10 miliarde Lei). Pe baza acestui nou depozit aur, banca poate emite proporţional şi treptat patru-cinci miliarde Lei pe ani, deci 22 miliarde Lei pentru a completa emisiunea cam de 43 miliarde, ce ar fi normală. Beneficiul, ce ar realiza banca, prin noua emisiune de cca. 22 miliarde Lei, de calculat numai cu 6% dobândă pe an, ar atinge suma necesară pentru a se cumpăra aurul propriu rezervei, cu care la 7 ani să se poată înlocui aurul poporului. La timpul oportun banca va preschimba biletele actuale cu biletul aur. La restituirea aurului depus de popor, banca va da fiecăruia partea cuvenită din beneficiu, care va fi probabil egală cu valoarea aurului ce a depus, şi acest beneficiu va fi dat în acţiuni Banca Naţionala, cu care se va spori capitalul social.

Prin noua emisiune se va putea veni în ajutorul agriculturii, dându-i împrumut pe gaj cu 6% dobândă pe an (prin casa de împrumut pe gaj care funcţionează şi azi, cam anemic), asemeni în ajutorul micei industrii, care trebuie să se desvolte spre a se limita marea industrie care dacă se va desvolta prea mult, înlocuind munca manuală, va provoca şi la noi un pericol social, care bântuie ţări cu mult mai puternice. Aşa agricultura va avea mijloacele de a cultiva şi alte produse, ca orez şi bumbac, ce s'au dovedit accesibile şi să scăpăm de acest import. Va cultiva pe scară mai întinsă cânepa, pentru a înlocui juta ce se importă, asemeni plantele oleioase şi plantele medicinale, etc., va spori numărul vacilor, oilor şi caprelor pentru a complecta cerinţele de lapte, unt şi brânzături, asemeni alte culturi accesorii ca cultură albinelor, a viermilor de mătase şi altele necesare. Făcând astfel, cultura, în mod raţional şi în raport cu cerinţele interne, să se urmărească ca produsul peste trebuinţele interne să fie într'o cantitate mai mică, spre a fi asigurată plasarea în afară. Să se ajute vinificarea strugurilor prin instalaţii perfecte, pentru a se valorifica acest produs destul de însemnat, care şi el este depreciat.

Exploatarea peştelui va putea avea asemeni banii necesari, pentru a se spori cultura şi prinderea, pentru acoperirea cerinţelor populaţiei.

Asemeni exploatarea minelor de aur şi argint şi alte metale, s'ar putea ajuta, ca ele să devie cât mai rentabile.

Precum şi toate exploatările de rentabilitate, ca energia apei, a gazului metan, a lignitului prin uzine termice, procurând astfel şi energia electrică necesară. Asemeni toate lucrările de utilitate publică pentru înlesnirea vieţii. Deci s'ar putea ocupa toate braţele.

Importul se va limita sub cifra exportului, asemeni devizele, căci în trei ani au ieşit din ţară 10 miliarde Lei mai mult decât a intrat.

Să se fixeze remuneraţia muncii în general, pentru toate categoriile, potrivit cerinţelor raţionale.

Să se reducă dobânzile la 7%, cea oficială, cu un surplus de 4% pentru cea particulară. Impozitele pe venit să fie egale şi proporţionale pentru toate categoriile şi să se mărească cota pentru necăsătoriţi.

Să se fixeze preţul tuturor produselor în raport cu valoarea Leului şi costul de exploatare, ţinând seamă de un beneficiu.

Să se dea mai multă îngrijire sanitară la ţară şi să se pună moaşe titrate, în toate comunele.

Intensificarea moralizării, mai ales prin cinematograf şi radio.

Aplicarea legii cumulului, căci mulţi au prea multe ocupaţiuni şi lefuri şi astfel neglijează îndatoririle, iar mulţi alţii n'au cu ce trăi. Să se urmărească de aproape o armonizare în toată viaţa socială.

Bugetul statului să se reducă imediat la absolutul necesar, mecanismul de administrare să se simplifice, funcţiunile de prisos, să se desfiinţeze, să se intensifice controlul, lefurile de bază să se fixeze potrivit, căci FUNCŢIONARII SUPERIORI SUNT PREA MULT PLĂTIŢI, IAR CEI MICI PREA PUŢIN.

N. BARBUCEANU,
diplomat al şcoalei de comerţ, fost funcţionar superior în comerţ-industrie şi în ministerul de finanţe
— Braşov. —

O desminţire

Dl **Ion Răducanu, fost Ministru** al Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, a trimis dlui *prof. I. C. Cătuneanu,* următoarea scrisoare:

»Iubite Cătuneanu,
Regret că atât eu, cât şi d-l Gr. Iunian, suntem denunţaţi în nr. 12 1930 din revista Infrăţirea Românească, că am face parte din organizaţia francmazonică... Iţi afirm că nici eu, şi după câte ştiu, nici dl Gr. Iunian, nu suntem francmazoni, cel mult »*vânduţi internaţionalei*«... după concepţia ta amicală
Cluj, în 20 Oct. 1930
al tău
I. Răducanu«

Cu privire la această chestiune, cerem referinţe dela *Buletinul Anti-Iudeo-Masonic,* ce apare la Bucureşti str. Carol nr. 9 şi din care am reprodus cele publicate.

Din presa, ce se'ncumetă a recunoaşte uneori primejdia

UNIVERSUL;

»Un colț de țară înstrăinat...

Ca să ne dăm seama de situația îngrijitoare, pentru noi, din *Bucovina*, în ce priveşte infiltrația de dată relativ recentă, a elementelor străine, vom lua o singură regiune din această provincie: *județul Vijnița*. Acest județ cuprinde nord-vestul Bucovinei, având o suprafață de 1350 kmp. şi o populație de 60.000 locuitori.

Iată câteva dată statistice relative la numărul locuitorilor din diferite comune, pe naționalități.

Târguşorul Vijnița — capitala județului cu acelaş nume — are o şcoală primară *evreo-germană* cu o secție polonă şi altă română, şi un gimnaziu de stat. Târguşorul acesta — cel mai nordic al Bucovinei — care a fost moşia logofătului *Tăut* din timpul lui *Ştefan cel Mare* şi până în secolul trecut, era locuit, în majoritate, de Români. Azi, majoritatea populației sale o formează Rutenii, *Evreii*, Germanii şi Polonii.

In com. *Milie* este o şcoală primară ucrainiană cu o secție germană. Majoritatea populației acestei comune: Ucrainieni de rit greco-catolic şi ortodox şi *Evrei*.

Una din cele mai mari comune din Bucovina — *Ispas* — are aproape 6000 de locuitori — majoritatea Ruteni, *Evrei* şi Poloni.

Comuna *Ciornohuzi* are peste 2000 locuitori — majoritatea Ruteni, *Evrei*, Poloni şi Germani.

Comuna *Zahariceni* cu cătunele *Malineşeni*, *Mejebrodi* şi *Zolotna*, are peste 2000 locuitori, — majoritatea Ruteni, *Evrei*, Poloni şi Germani.

Comuna *Răstoace*, aşezată lângă Ceremuş, are o populație de 3000 de locuitori, — dintre care 90 la sută Ruteni şi 10 la sută *Evrei*. Niciun Român.

Com. *Pătrăşeni* — înființată de Românul Miron Pătraş, —, are peste 6000 locuitori, Huțani.

In com. *Măriniceni*, sunt 1300 de locuitori, — Huțani, *Evrei* şi Poloni.

Com. *Putila*, are 1000 de locuitori — 80 la sută Huțani şi 20 la sută Evrei.

Com. *Sălăşeni*, are 900 de locuitori, — Huțani şi *Evrei*.

Com. *Câmpulung* din jud. Vijnița are 1500 de locuitori, — 98 la sută Huțani; restul *Evrei*.

Com. *Coniatin* are 1300 locuitori — 1200 Huțani, şi 100 *Evrei*.

Com. *Iablonița*, întinsă pe 30 km. are 2000 loc., — majoritatea Huțani; 180 *Evrei* şi 10 Poloni.

In com. *Vijnicoara*, din 2200 loc., — 1500 sunt Ruteni, 600 *Evrei*, 80 Poloni şi 40 Germani.

Dacă trecem în valea Putilei găsim comunele *Dichtineț*, *Chiselițeni*, *Toraceni*, *Putila*, *Sârghen* şi *Ploscа* cu populație ruteană şi *evreiască*.

Pe valea Siretului, situația e aceeaşi: dezastruoasă pentru Români.

In rezumat: din 60.000 de locuitori, cât are jud. Vijnița, Rutenii (Ukrainienii şi ramura lor, Huțanii) reprezintă 67 la sută; apoi vin *Evreii* cu 20 la sută; Germanii cu 5 la sută; Polonii cu 4 la sută; *Românii 4 la sută!*

Toate localitățile din această regiune au avut, până acum, 40—50 de ani, o populație românească, în majoritate"........

. . . .

Situația acestui județ este specifică. Din întreaga suprafață de peste 400.000 hectare, numai o parte redusă, este ocupată de terenuri arabile, iar producția la hectar a diferitelor culturi: ovăz, cartofi porumb etc., este redusă la minim de 400—500 kgr. Este un județ, care în permanență are nevoie de hrană şi se aprovizionează în condițiuni detestabile şi cu o *speculă* grea.

Proprietatea țărănească este fărămițită în zeci de parcele de câțiva metri pătrați, care face imposibilă o exploatare. . . . . . .

. . . .

Din punct de vedere etnografic, *populațiunea băştinaşă românească este copleşită de minoritari:* Ruteni, *Evrei* şi parțial Unguri. Datele statistice ne arată comune rurale cu *52 la sută Evrei* sau 60 la sută Ruteni. Populațiunea Românească zace în lipsuri şi mizerii.

Starea sanitară (tot după rapoartele oficiale), lasă tot atât de dorit. Tuberculoza, sifilisul, senilitatea (marazmul senin), toate aceste flageluri distrug ultimele vlăstare ale descendenților lui Dragoş-Vodă. . .

. . . .

Am ascultat pe cei ce veneau din depărtatul județ al Maramureşului şi am simțit durerea celor ce mi se înfățişau. O stare de lucruri mai mult decât alarmantă, din toate punctele de vedere. *Se sting în fața noastră, ultimele vlăstare ale unor vechi cuiburi de Români, în mizeria fizică şi morală.*

Un ajutor grabnic şi cât mai complect se impune şi sperăm că guvernul va da tot concursul inițiativei începute pentru salvarea Maramureşului. *(Ion Scutaru)*".

CURENTUL:

»Salvați Maramureşul...

Presa zilnică s'a ocupat adesea de problema populațiunei Maramureşului, descriind în *culori negre (cum de altfel este şi realitatea)* nenorocita stare de lucruri, din acest județ îndepărtat şi din punct de vedere geografic, dar şi oficial de centrul României întregite.

Cei cari au avut ocazia a călători prin acest județ şi a se întreține cu populațiunea de acolo, au rămas înspăimântați de *mizeria morală şi materială* ce au constatat. . . . .

Viitorii conducători ai României

La examenul de *bacalaureat* din *Iaşi*, dela *Liceul M. Kogălniceanu* au reuşit următorii candidați:

Apagi Gheorghe, Bergoff Elias, Bergoff Millu, Blanc Naimann, Bobulescu Nahman, Aron Abram, Dauer Pilip, Drăcşineanu Jaques, Enghel Emil, Enulescu Amedeu, Braester Mircea, Caufman Sae, Dascalu Emanuel, Dimitriu Mircea, Dumbravă Jean, Feldman Oividie, Ghelman Leizer, Ghelberg Idel, Grimberg Rudolf, Gutman Marcel, Gherscovici Marcu, Iancu Iosef, Iancu Solomon, Ionescu Romulus, Iacobsohn A., Iancu Sumer, Mendelsohn L., Moise Hers, Moise Leibis Herscu, Morțun Alexandru, Murgescu H., Nourescu Vasile, Marcovic Avram, Simion Aurel, Schwartz Victor, Schwartz Iulius, Septelici Alex., Sosner Peretz, Pilpel Hersin, Pavili Cost. Săvescu N., Spiegel L., Wechsler Oscar, Unterman Zisu, Zelinger Aron.

*

Mai e nevoie să-ți batem capul, Române?!

„Ce va zice străinătatea...?“

Partidul național-popular Antijidovesc — Franța

Organizațiunea politică franceză, corespunzătoare Partidului național-socialist german și L. A. N. C.-ului românesc, este *Partidul național-popular anti-jidovesc* (Parti National-Populaire Français Anti-Juif), condus de Drul *Molle*, primar al Orașului *Oran* și deputat al departamentului cu acelaș nume.

Drul Molle a reușit să strângă sub steagul svasticei pe toți antisemiți francezi, regaliști, republicanii sau bonapartiști și cari erau grupați în *„Lique de l'Ordre“*, *„Nouvelle France“*, *„Jeunesses Antijuives“* etc.

Antisemiții francezi au adoptat ca semn al partidului: *svastica*, iar în manifestele pe cari le-au lansat, își propun a lupta cu înverșunare împotriva capitalismului jidovesc, căutând a scoate muncitorimea franceză din tabăra partidelor marxiste și comuniste.

Partidul național popular antijidovesc se consideră ca partid revoluționar, nerecunoscând actuala așezare politică a Franței, pe care o socotesc unealtă docilă a Jidovismului, primind sugestiile lojelor masonice.

Tineretul Antijidovesc (Jeunesses Anti-juives) constitue avangarda partidului, care dispune și de-o publicațiune *„La Libre parole“*, botezată astfel în amintirea cotidianului lui *Edouard Drumond*, celebrul scriitor și luptător antisemit, autorul operei, *„La France Juive“*.

Tineretul Antijidovesc este condus de D-nul *René Plisson*, prezident și de D-nul *Henry Coston*, secretar general, iar secțiunea feminină a Tineretului are în frunte pe D-ra *Pauline dela Cambré Mialet*.

„Le Petit Oranais“ este cotidianul nou înființatului partid, iar *„La Lutte“* este publicațiunea naționaliștilor-populari din regiunea pariziană.

Tot la Paris apare și *„Cahiers de l'Ordre“*, revistă documentară, admirabil redactată.

Partidul național-popular antijidovesc are 2 deputați: *Drul Molle*, ales al departamentului Oran din Algeria, departamentîn care Jidanii sunt în proporție de 25% și D-nul *Rillart de Verneuil*, ales al departamentului Aisne. In Senat naționaliștii-populari sunt reprezentați prin D-nul *Dominique Delahaye*, cel de-al doilea senator antisemit, *Gaudin de Villaine*, decedând acum câteva luni.

Lupta pornită o duc cu o energie extraordinară, după exemplul naționali-socialiștilor germani, începând a lovi în posturile de rezistență ale masoneriei și în presa înstrăinată.

Salutăm cu nespusă bucurie și cu nestăpânită emoțiune intrarea în luptă a drapelului francez cu svastica, dorindu-i să curețe sfântul pământ al Ludovicilor, de pleava ghetourilor galițiene și strigăm cu tot avântul sufletelor noastre tinere:

Să trăiască luptătorii Svasticei franceze.

V. EMILIAN
— București. —

Partidul național-socialist (antisemit) — Germania

Starea de eflorescență la care a ajuns *gigantica mișcare antisemită germană*, admirabil condusă de pilonul de granit al naționalismului integral și constructiv și de acel fascinator al maselor populare Dl. *Adolf Hitler*, ne-a fost demonstrată cu prilejul ultimelor alegeri pentru Reichstag. Intr'adevăr partidul național-socialist, care în parlamentul precedent nu era decât o infimă minoritate, a ajuns astăzi, numai în decurs de un an, cea mai mare forță electorală după social-democrați, jucând un rol covârșitor pe firmamentul politicii germane! Adolf Hitler a reușit ca prin propaganda sa sistematic condusă și organizată, prin cele 44.000 de meetinguri electorale desfășurate pe întregul cuprins al Germaniei, să cucerească voturile alegătorilor germani. Intr'adevăr pentru politica lui Hitler politică, ce tinde la salvarea Germaniei de sub jugul dominației iudaice, s'au găsit 6 milioane 401.210 alegători, cari au trimis în parlament 107 deputați purtători de svastică.

Trăiască prietenii noștri antisemiți, din Germania!

N. GOLICI
— Turnu Severin. —

Conflict între Anglia și Palestina

In toată Palestina, domnește mare agitație din cauza politicei engleze, contrarie intereselor evreești.

Consiliul național evreesc și agentura evreiască anunță că Evreii s'au hotărît să nu ia parte la constituirea parlamentului palestinian.

Știri din Paris și Londra anunță, că fruntașii evrei ai comerțului internațional au hotărît boicotarea mărfurilor engleze. Iar Arabii cer suprimarea emigrărilor evreești în Palestina și interzicerea cumpărării de pământuri, pe timp de zece ani, de către Evrei.

*

Ce va zice străinătatea? Ce va zice? Va fi alăturea de noi în lupta dusă contra dușmanului comun.

Jidanii mint, falșifică și bârfesc

Depre această purtare a lor ne aduce o proaspătă dovadă știrea, pornită din tabăra lor, că tulburările din *Berlin* le-ar fi comis partizanii lui Hitler. O minciună jidovească mai mult. Adevărul este altul și anume: Finanța jidovească, de care este îmbâcsit și infectat Berlinul și-a tocmit niște haimanale comuniste le-a pus să distrugă vitrinele dela magazine și să strige „trăiască Hitler“, spre a compromite pe *național-socialiști, antisemiți* aderenți ai lui Hitler. Iubite cititor, află care este tactica Jidanilor și nu crede niciodată ce scriu foile lor, cum sunt la noi *Adevărul, Dimineața, Lupta.*

L. A. N. C. — Maramureș

In comuna VIȘEUL DE SUS, sectorul 2 ȚIPȚERAICI, s'a format organizația L. A. N. N. C., alegându-și comitetul. Germanii cari formează o bună parte din locuitorii comunei s'au alipit de L. A. N. C., pentru ca umăr la umăr cu Românii să lupte contra asupritorului comun, care este Jidanul